

familiekroniek

In de ouderdom van 77 jaar overleed in het ziekenhuis, dhr Franciscus Deschepper, - in de volksmond "Albert" -, reder ter zeevisserij op rust, echtgenoot van mevr. Agnes Deckmyn. Hij werd als vluchteling geboren te Edmonton, Groot Brittannië op 20 oktober 1914 en overleed te Oostende op 4 april 1992.

De intens bijgewoonde plechtige uitvaartmis had plaats op vrijdag 11 april 1992 om 11 uur in zijn parochiekerk St.-Petrus en St.-Paulus, Oostende.

Hij was de schoonvader van oudleerling dhr Robert Missiaen.

Frans woonde en groeide op als kind in het Oostendse visserskwartier en zou de loopbaan van zijn grootvader, reder Harry, volgen. Zijn moeder Bertha was een bekend figuur in de kleine wereld van visventster met de vergeten "viskarretjes". Frans volgde visserijonderwijs in de Stedelijke Visserijschool, Schipperstraat, Oostende en bleek een knappe leerling.

Op 14-jarige ouderdom ging hij als scheepsjongen varen ter

grote visserij. Zijn ijver en werklust maakten van hem vlug een volwaardig visser. Tussen 21 en 22 jaar behaalde hij de brevetten van schipper 2e en 1e klasse ter visserij. Hij bleek een der jongste schippers te zijn en voerde zijn eerste schip bij de rederij A. Seghers, Oostende. Het vaartuig was belast met de faam minder goed te verdienen. Schipper Deschepper zou dat varkentje eens wassen en weldra mocht de rederij zich verheugen op steeds stijgende besommingen.

Later vaarde Frans voor de rederij Pêcheries à Vapeur, Oostende. Toen in mei 1940 ons land betrokken raakte in Wereldoorlog II, had schipper Deschepper de O.126 onder zijn gezag, een houten motortreiler van 21,25 netto- en 67,43 brutoton, bewogen door een Deutz-machine van 150 pk, eigendom van de rederij Legein J.

Afgeladen met familieleden kozen de O.126 en de O.90-Do X van reder Deckmyn Eduard, schoonvader van Frans, op 18 mei zee om Engeland te bereiken. Onder de kust varende bereikten de vluchtelingen Dieppe. Daar bleek het een chaos. De haven, waar meerdere Belgische vissersvaartuigen lagen, werd aan de zee kant afgesloten door via de lucht aangevoerde mijnen. De stalen O.309-INDEPENDANCE van de rederij Seghers, zonk tijdens een lucht-bombardement. De stalen O.288-NORMANDIE, rederij Lenaers, zou het mijnengevaar trotseren en naar buiten varen. Schipper Frans Deschepper, met de houten O.126, werd gevraagd om vóór te lopen en de O.288 zou haar spoor volgen. Helaas, de O.126 liep vrij naar buiten, doch de O.288 werd het slachtoffer. Ze knalde open op een mijn en verdween met de ganse familie.

De vluchtelingen bereikten Brixham, Engeland. Daar kon Deschepper ter visvangst varen. Hij trok naar Fleetwood om vandaar met stoomtreilers op IJsland te varen. Oorlogsomstandigheden brachten de O.126 tot zinken. Toen hij terug naar Brixham was de O.126 gelicht en ging hij met de O.90-Do X van zijn schoonvader varen.

Na het beëindigen van de oorlog kwam Frans terug uit Engeland met schoonvader en broer Henri aan boord van de O.126. Vrouw en kinderen en de familie keerden met de maalboot naar huis.

Frans bleef op de O.126 varen tot hij dacht een eigen vaartuig te verwerven. En in 1956 was het zovèr en hij kocht een garnaalscheepje, de O.96-CASITA, groot 9,69 netto- en 21,4 brutoton, bewogen door een ABC-motor van 60 pk.

En in 1967 kon hij een oude droom vervullen en liet hij de stalen O.29-BROODWINNER bouwen op de scheepswerf Deweert, Werfkaai, Oostende. Ze mat 25,39 ton netto en 98,59 ton bruto en werd aangedreven door een ABC-dieselmotor van 345 pk.

Na 5 jaar varen kon hij het vaartuig laten charteren door het Bestuur van het Zeewezen, als oefenschip voor de leerlingen van de Belgische Visserijscholen. Na aanpassingen in verband met comfort en veiligheid voor de jongens, gingen de klassen om beurt naar zee voor een dag onder schipper Vancraeynest en een sleutelbemanning. Frans was de vissers in de dop genegen en gunde hen wat.

Toen hij 71 jaar oud was, moest hij om gezondheidsredenen het prachtig onderhouden vaartuig overdragen aan een meer valiede reder en dat werd reder Lucien Desmit.

Deschepper kon zijn "roots" maar niet verloochenen en zijn vrije tijd bracht hij door op de Visserskaai. Twee operatie's, gevolgd door een slepende ziekte velden de reder die medewerkte aan de opleiding der jonge vissers.

We bidden de familie Deschepper-Deckmyn en verwanten onze christelijke bliken van deelneming te willen aanvaarden.